

Пам'ятаймо своїх героїв

Велика Вітчизняна війна. Втрати... Розруха... Голод... Саме такі асоціації виникають, коли слухаєш розповіді ветеранів про неї. Вона забрала тисячі безневинних душ: батьків, братів, чоловіків, синів... Проте багатьом солдатам доля посміхнулася й вони повернулися до своїх домівок. На жаль, з кожним роком ветеранів війни стає все

менше. Серед тих, хто мешкає в Сарнах, і Володимир ГОРОДНЮК-ОМЕЛЬЧУК.

Народився він 17 листопада 1925 року. У 1944-ому, юнаком, отримав повістку до військкомату. 7 січня його направили в Олевськ проходити комісію, а звідти, з іншими призвониками, відправили в Рокитне. Через деякий час в негоду вирушили пішки в Новоград-Волинський. Люди йшли майже роздягнені, взуття надовго теж не вистачало, пересувалися практично босоніж.

Після прибуття на місце їх розподілили по різних містах. Одних, разом із Володимиром Павловичем, - у Київ на підготовку, звідки молодий сержант поїхав новобранцем у Красноярськ. Дорога видалася важкою, вагонами ходили діти, які просили їсти. Незважаючи на те, що солдатам видавали сухий пайок і їм самим не вистачало продовольства, усе ж ділилися останнім із голодними.

«Серце краялося, дивлячись на цих дітлахів, адже в кожного з нас удома залишилися або молодші брати чи сестри, або малеча, що також потерпала від голоду», - розповів Володимир Павлович. Згодом солдатам запропонували поїхати в Чернігів, де впродовж 3 місяців освоювали професію шофера. Серед добровольців був і Володимир Городнюк-Омельчук. Після навчання хлопця відправили в Калугу, а звідти на фронт, де тягав міномет. Юнак потрапив у вир жахливих подій, на кожному кроці гинули люди. Але прагнення перемогти ворога додавало сил і терпіння.

7 травня 1945 року Берлін капітулював.

Радості, що переповнювала серця воїнів, не було краю, однак це не поставило крапку у військовому житті деяких солдатів. Під вечір оголосили військову тривогу, а згодом відправили воїнів, у їх числі й Володимира Павловича, у Чехію, а саме в Прагу, потім в Угорщину, де й закінчилася для нього війна.

Попереду очікував довгий шлях до рідного краю. Тракт пролягав столицею України, де потрапив у госпіталь через туберкульоз. Тож довгоочікуваний момент повернення додому настав лише 20 травня 1948 року. Влаштувався водієм у ліспромгосп. Незабаром одружився з дівчиною на ім'я Степа, яка подарувала йому чотирьох дітей. Та доля розпорядилася так, що один із синів помер у молодому віці, і це стало сильним ударом для подружжя, але не останньою втратою в житті чоловіка. З роками не стало ще двох соколів і дружини. Сьогодні у Володимира Павловича є син, семеро онуків і п'ять правнуків. На жаль, зараз він погано чує та має проблеми з зором, проте вони не відібрали в нього жагу до життя. Проходячи повз двір дідуся, помічаєш, що там завжди порядок і чистота, як і він наводить самостійно.

Насамкінець хотілося б звернутися до мешканців Сарненщини, своїх однолітків і дорослих: «Пам'ятайте тих, хто воював за наше щасливе майбутнє, не шкодуючи себе та власного життя. Приділяйте увагу й допомагайте ветеранам якнайчастіше, а не лише 9 травня, в День Перемоги, бо вони на це заслуговують».

**Оксана КРИГЕР.
Фото автора.**